

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۳۰ نومبر ۲۰۲۲

یونس نگاه

برای پیروزی به سازماندهی و عمل سیاسی نیاز داریم

در دو دهه فاصله بین حاکمیت اول و دوم طالبان تمام جریان‌های سیاسی غیرطالب دست از تفنگ برداشتند و به گفت‌وگو و سخن روی آوردند. تفنگ به نهاد دولت واگذار شد و همه آنانی که می‌خواستند در شکل‌گیری آینده سیاست، اجتماع، فرهنگ و اقتصاد افغانستان نقشی ادا کنند به رسانه، تعلیم، تحقیق و گفت‌وگو اتکاء کردند. آنان از یک چیز دیگر نیز دست برداشتند: سازماندهی. با آن‌که صدها سازمان سیاسی و اجتماعی شکل گرفت و ۷۴ حزب سیاسی در وزارت عدلیه ثبت شد، اما در عمل حزب‌سازی و سازماندهی به فراموشی سپرده شد و وقتی چتر دولت را باد توافق‌نامه دوحه برد، میدان به روی طالبان به شکل حیرت‌آور و بی‌پیشینه خالی ماند. ده‌ها هزار سرباز، میلیون‌ها آدم تحصیل‌کرده، فعال مدنی، سابق زندگی غیرطالبانی و حامی دموکراسی، به افراد فاقد ظرفیت عمل جمعی تقلیل یافتند و راهی جز فرمان نهادن به گروه کوچکی از عقب‌مانده‌ترین افراد جامعه نداشتند.

یاد ما هست که طالبان در آن سال‌ها کمتر از دیگران سخن می‌گفتند، کمتر از دیگران فرصت تبلیغ دیدگاه‌های‌شان را داشتند و تلاشی در کندوکاو تاریخ، اجتماع و فرهنگ مردم ما نیز نمی‌کردند. آنان مشغول رجزخوانی‌های قرون‌وسطایی بودند و از فقر، بی‌پناهی و مظلومیت مردم تغذیه می‌کردند. گروه طالبان در نتیجه حقانیت، شناخت و آگاهی به این جای نرسید، بلکه از هر گام و اقدامش بیگانگی و ناآگاهی پیدا است و اکثر قریب به اتفاق ساکنان شهرها و بخش بزرگی از روستانشینان هنوز در رویارویی با طالبانی که خود را نماینده فرهنگ، دین و سنت‌های مردم تبلیغ می‌کنند، دچار حیرت می‌شوند و هیچ وجه مشترکی بین نیازهای خود و برنامه‌های این گروه نمی‌بینند.

طالبان تا این‌جا با تفنگ و سازماندهی رسیده‌اند و در معاملات منطقه‌ئی و جهانی نیز به دلیل برتری در خلق ترس و رفتار سازمانی جدی گرفته شده‌اند. شکی نیست که چنین موفقیتی پایدار نیست و آن گروه عاقبت در تلاش برای سرکوب و به قطی کردن میلیون‌ها انسانی که تعلیم، کار، حریم خصوصی، آزادی‌های فردی و اجتماعی خود را دوست دارند، رسوا خواهد شد؛ در جنگ با زمان از پا خواهد افتاد و در سایه نادانی خود گم خواهد شد. با این حال، حقانیت و آگاهی

کافی نیست. درست است که مردم ما حق کار، آزادی و تحصیل دارند، ولی برای ساختن دولتی که در آن حقوق یادشده تضمین شود، حقانیت کافی نیست و این که هزاران تحصیل کرده و سیاستمدار غیرطالب از اجتماع درک عینی تری دارند، قواعد و اصول ایجاد دولت دموکراتیک و سازنده را می دانند، از تاریخ و فرهنگ مردم خود شناخت عمیق تر دارند، به بحث و تسامح باورمندند نیز برای بردن میدان سیاست در برابر نادان ها و بیگانه ها کافی نیست. آگاهی و شناخت باید به عمل تبدیل شود. نجات از شر گروهی که کشور را مدنیت زدائی می کند، نیاز به عمل سیاسی دارد و این عمل بدون تشکیلات و سازماندهی میسر نمی شود. آزادی خواهان و وطن دوستان باید تشکل یابند و دست به عمل سیاسی بزنند.